

Un luxe necessari entre tanta retallada

XAVIER CASTILLÓN

Jazzmaica és, ara per ara, la culminació del projecte The Gramophone Allstars, fundat el 2008 pel saxofonista bisbalenc Genís Bou per plasmar i entrecruar un ampli ventall d'influències ben digerides, començant per l'ska i la música jamaicana en general, però també el jazz, el funk, el soul, els ritmes llatins i fins i tot el pop, pel context generacional i per la importància que TGA concedeix a les melodies, sobretot a partir de *Levitant a la deriva* (2011). En el context actual, és gairebé un miracle que un grup de formació tan àmplia (un octet) hagi mantingut una activitat tan constant i tan rica, creativament parlant, com ho demostren els quatre discos publicats en només sis anys, als quals s'hauria d'afegir també *Cançons de la veritat oculta* (2012), inspirat en els contes de Pere Calders i no acreditat a TGA, però impulsat i dirigit per Bou i interpretat pels músics de la formació, amb l'esplèndida veu de Judit Neddermann al capdavant.

LE BOVIER DE FONTENELLE, Bernard
**La república de los filósofos
o historia de los ajaioanos**

Traducció: Margarita Lafont
Palamedes editorial
Vilobí d'Onyar, 2014.

Bernard Le Bovier de Fontenelle va ser considerat un filòsof llibertí de la Il·lustració francesa, un clàssic que va anar quedant al marge per la irrupció d'altres filòsofs més llibertins encara, com Voltaire, unes dècades més jove. Aquesta obra proposa una utopia: un país on manen els filòsofs.

Cançons de la veritat oculta ja va ser editat pel segell bisbalenc Bankrobber, al qual ara s'ha incorporat TGA de ple dret amb *Jazzmaica*, una espècie de superproducció orquestrada amb més esforços personals que recursos econòmics, ja que en aquest cas la plantilla del grup pràcticament s'ha doblat per crear una autèntica big band de quinze músics. Entre els components de The Gramophone Allstars Big Band hi ha alguns dels millors instrumentistes joves que estan renovant, entre altres coses, l'escena jazzística catalana, amb una notable formació acadèmica i unes inquietuds creatives que no coneixen fronteres estilístiques ni de cap altre tipus, com tampoc les que intenta imposar la crisi als músics que intenten viure dignament de la seva professió. Quan molts de grups es veuen obligats a reduir els seus efectius per adaptar-se fins i tot als hàbitats més hostils per al directe, TGA es reconverteix en tota una big band d'estructura clàssica, amb quatre saxofonistes, tres trompetistes, dos trombonistes, un guitarrista, un baixista, un teclista, un bateria i un percussionista, més la veu de Neddermann. En definitiva, tot un luxe, però un luxe necessari, com ho demostra *Jazzmaica*.

Gravats i mesclats als estudis Ground de Cornellà del Terri, els deu temes del disc es reparteixen entre les versions de clàssics jamaicans (la instrumental «Scambalena» de Rolando Alphonso, que obre el disc, i «Funky Kingston», de Toots & The Maytals, que el tanca), i, mirant més cap al nord, les revisions de cançons més o menys populars del soul i el funk nord-americans dels anys seixanta i setanta: «If you can want», de Smokey Robinson & The Miracles; «I wish», de Stevie Wonder i «Can't get enough» de Barry White (com Wonder, massa popular i qüestionat pels puristes, i això encara fa més valuosa la doble aposta de TGA), però també indagacions en el repertori de grups no tan cèlebres, com ara The Winstons i The Jackson Sisters, que no eren les germanes de Michael.

THE GRAMOPHONE
Allstars Big Band

Jazzmaica

Bankrobber
Barcelona, 2014

A més, hi ha un híbrid entre dos colossos del soul —Sam Cooke («Twistin' the night away») i Ray Charles («Hallelujah I love her so»)—, fusionades i adaptades a la visió femenina de Neddermann en «(When) Twistin' I love him so». I el llistat es completa amb dues composicions originals: «Wise two», un tribut de Genís Bou al «Wise one» de John Coltrane, i «Sophisticated Babylon», signada per Lluç Casares, que almenys pel que fa al títol podria ser una visió «jazzmaicana» de «Sophisticated lady» de Duke Ellington, sant patró de les big bands. Avalada en els textos del llibret del CD per autèntics experts en la matèria com ara l'alemany Dr. Ring Ding, l'italià Mr. T-Bone i el català David «Dr. Decker» Vilches, la nova aventura de The Gramophone Allstars en la terra de les big bands és un brillant exercici de reinterpretació de la música del passat en clau de futur, de la qual poden gaudir audiències de tot tipus: no només els bojos del jazz o de la música jamaicana, sinó qualsevol amant de la bona música que sàpiga apreciar tota la passió i la bona feina invertides en «Jazzmaica».